

Трето съобщение

Христос като Човешкият Син, ходещ сред златните светилници

Пасажи от Писанията: Откр. 1:9–2:1

I. За да видим видението за Христос като Човешкият Син, ходещ сред златните светилници, трябва да бъдем Господните побеждаващи пратеници, които са в духа си на почвата на църквата като съучастници в скръбта, царството и търпението на Исус—Откр. 1:9–13, 20:

- А. В ранните дни на църковния живот е имало една църква за един град, един град с една-единствена църква; в никой град не е имало повече от една църква—Деян. 8:1; 13:1; Откр. 1:11.
- Б. Съществуват четири отличителни черти на нашето събиране на истинската почва на единството, на избраното от Бога място—вж. Втзк. 12:5:
 - 1. Първо, Божиите хора винаги трябва да бъдат едно; сред тях не бива да има никакви разделения—Пс. 133; Йн. 17:11, 21–23; 1 Кор. 1:10; Еф. 4:3.
 - 2. Второ, единственото име, в което трябва да се събират Божиите хора, е името на Господ Исус Христос, чиято реалност е Духът; да се определяме с каквото и да било друго име, означава да се деноминираме, да се разделяме; това е духовно блудство—Мт. 18:20; 1 Кор. 1:12–13; 12:3Б.
 - 3. Трето, в Новия Завет Божието жилище, Неговото обиталище, се намира конкретно в нашия дух, тоест в нашия слят дух, в нашия новороден човешки дух, в който обитава божественият Дух; когато се събираме за поклонение на Бога, трябва да упражняваме духа си и да вършим всичко в духа—Йн. 3:6Б; Римл. 8:16; 2 Тим. 4:22; Еф. 2:22; Йн. 4:24; Откр. 1:10; 1 Кор. 14:15.
 - 4. Четвърто, в поклонението си на Бога трябва да имаме истинското прилагане на Христовия кръст, символизиран от олтара (Втзк. 12:5–6, 27), чрез отхвърляне на плътта, егото и природния живот и чрез поклонение на Бога с Христос и само с Христос (Мт. 16:24; Гал. 2:20).
- В. Ние сме съучастници в скръбта в Исус:
 - 1. Словосъчетанието *в Исус* показва, че ние страдаме и сме гонени, когато следваме Исус Назарянина чрез вътрешнообитаващия Дух на Исус, Който е Духът на човек с изобилна сила за страдание—Деян. 16:6–7.
 - 2. Когато страдаме днес, Господ Исус страда в нас и с нас—9:4–5; Евр. 13:13.
 - 3. Ние влизаме в царството чрез много скърби—Деян. 14:22.
 - 4. Чрез силата на Неговото възкресение получаваме сила да участваме в Неговите страдания и да живеем разпънат живот в съобразност с Неговата смърт—Фил. 3:10; Кол. 1:24; Пес. 2:8–9, 14.
 - 5. Не бива да обичаме живота си дори до смърт, а трябва да полагаме живота си за братята—Откр. 12:11; 1 Йн. 3:16.
- Г. Ние сме съучастници в царството в Исус:
 - 1. Царството е църковният живот, в който верните вярващи живеят, за да растат в живота и да се преобразяват в живота—Мт. 16:18–19; Римл. 14:17; 1 Кор. 3:7; 2 Кор. 3:18.
 - 2. За да практикуваме живота на царството, трябва да се стремим към правда, вяра, любов и мир с онези, които призовават Господа от чисто сърце—2 Тим. 2:22.
 - 3. Ако искаме да практикуваме църковния живот, трябва да се грижим за съгрешаващите братя, за да ги възстановим—Мт. 18:15–22; 1 Йн. 5:16.
- Д. Ние сме съучастници в търпението в Исус:
 - 1. Трябва да се противопоставяме на изтощаващите тактики на Сатана—Дан. 7:25.

2. Когато пребъдваме в Христос, ние пазим словото на Неговото търпение и проявяваме търпение, за да понасяме страданията и противопоставянето—Откр. 3:10.
3. Можем да търпим с Христовото търпение, на което сме се насладили и което сме преживели—2 Сол. 3:5.

II. Христос, като Човешкият Син, е Първосвещеникът, „облечен с дълга до петите дреха и препасан около гърдите със златен пояс“ (Откр. 1:13), за да обгрижва църквите в човешката Си природа и да Ги храни в божествеността Си:

- А. Човешкият Син е в Своята човешка природа, златният пояс символизира Неговата божественост, а гърдите са символ на любов:
 1. Христос бе препасан през кръста, т.е. укрепен за божествената работа (Изх. 28:4; Дан. 10:5) за произвеждане на църквите, но сега Той е препасан около гърдите, за да се грижи за църквите, които е произвел чрез любовта Си.
 2. Златният пояс символизира божествеността на Христос като Негова божествена енергия, а гърдите показват, че тази златна енергия се упражнява и мотивира от и със Неговата любов за хранене на църквите.
- Б. Христос се грижи за църквите в човешката Си природа като Човешкия Син, за да ги обгрижва—Откр. 1:13А:
 1. Той приготвя светилата на светилниците, за да им придаде подобаващ вид, т.е. Той ни обгрижва, за да бъдем радостни и да се чувстваме приятно и удобно—Изх. 30:7; вж. Пс. 42:5, 11:
 - а. Господното присъствие създава атмосфера на нежност и топлина за обгрижване на нашето същество, като по този начин получаваме почивка, уют, изцеление, очистване и насърчение.
 - б. Можем да се наслаждаваме на обгрижващата атмосфера на Господното присъствие в църквата, за да получаваме питателното снабдяване на живота—Еф. 5:29; вж. 1 Тим. 4:6; Еф. 4:11.
 2. Той подрязва фитилите на светилата на светилника, като отсича отрицателните неща, които пречат на нашето сияние—Изх. 25:38:
 - а. Изгорялата част на фитила, нагарът, символизира нещата, които не съответстват на Божията цел и трябва да бъдат отсечени, като например нашата плът, нашия природен човек, нашето его и нашето старо създание.
 - б. Той премахва всички различия между църквите (неправдите, липсите, провалите и недостатъците), за да могат те да бъдат еднакви по същност, по външност и по изражение—вж. 1 Кор. 1:10; 2 Кор. 12:18; Фил. 2:2.
- В. Христос се грижи за църквите в божествеността Си с божествената Си любов, символизирана от златния пояс на Неговите гърди, за да храни църквите—Откр. 1:13Б:
 1. Той ни храни със Себе Си като всесъдържащия Христос в пълното Си служение в три етапа, за да можем да растем и да узреем в божествения живот, така че да станем Негови победители за осъществяване на Неговата вечна икономика.
 2. Бидейки ходещият Христос, Той се запознава със състоянието на всяка една от църквите, а в качеството Си на говорещия Дух, Той подрязва и пълни светилниците със свежо масло, със снабдяването на Духа—2:1, 7.
 3. За да участваме в Неговото движение и да се наслаждаваме на Неговата грижа, трябва да бъдем в църквите.

III. Небесната древност на Господа се вижда в това, че Неговата глава и коса са бели като бяла вълна, като сняг—1:14А; Дан. 7:9; Йов 15:10; вж. Пес. 5:11.

- IV. Седемте очи на Господа са като огнен пламък за гледане, наблюдаване, изследване и съдени чрез просвещение и вливане—Откр. 1:14Б; 5:6; Дан. 10:6:**
- А. Христовите очи са за Божието движение и действие на земята, защото седем е числото на завършеността в Божието движение.
 - Б. Очите на Господа са като огнен пламък най-вече за Неговия съд—7:9-10; Откр. 2:18; 19:11-12.
- V. Краката на Господа са като сияещ бронз, като нажежени в пеш, което показва, че Неговото съвършено и светло ходене Му дава правото да извършва божествен съд—1:15А; Езек. 1:7; Дан. 10:6.**
- VI. Гласът на Господа е като звук на много води (Откр. 1:15Б; вж. 14:2), т.е. това е буен звук, звукът на гласа на всемогъщия Бог (Езек. 1:24; 43:2) в своята сериозност и тържественост (вж. Откр. 10:3).**
- VII. Христос държи светлите пратеници на църквите—1:16А, 20:**
- А. Пратениците са духовните светии в църквите, които носят отговорността за свидетелството на Исус.
 - Б. Пратениците, които са с небесна природа и заемат небесна позиция като звезди, са тези, които имат свежо послание от Господа за Неговите хора—2:1А.
 - В. Понеже водещите светии са в Неговата десница, те не бива да се отдръпват назад; Христос наистина носи отговорността за Своето свидетелство.
- VIII. От устата на Христос излиза двуостър меч, който е Неговото изпитващо, съдещо и умъртвяващо слово за разправа с отрицателните хора и неща—1:16Б; Евр. 4:12; Еф. 6:17.**
- IX. Лицето на Христос сияе, както свети слънцето в силата си (Дан. 10:6) за съдещо просветление с цел въвеждане на царството (Откр. 1:16В; 10:1; Мт. 17:2; вж. Мал. 4:2; Съд. 5:31; Мт. 13:43).**
- X. Христос е Първият и Последният, което ни уверява, че Той никога няма да остави работата Си незавършена, и Живият за църквите, които са изражение на Неговото Тяло, за да могат те да бъдат живи, свежи и силни—Откр. 1:17-18А.**
- XI. Христос има ключовете на смъртта и на ада—стих 18Б:**
- А. Смъртта е събирач, а адът е пазач, но Христос анулира смъртта на кръста и победи ада във възкресението Си—2 Тим. 1:10; Деян. 2:24.
 - Б. Ако даваме на Господа място, възможност и свобода да се движи и да действа сред нас, и ако се упражняваме да се отричаме от егото, да вдигаме кръста и да губим душевния си живот, смъртта и адът ще се намират под Негов контрол—Мт. 16:18, 21-26.